

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **Dukát, Náměšť nad Oslavou, spol. s r.o.**, se sídlem Naloučany 36, PSČ 675 71, právně zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8067/08-1300-703609, rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8068/08-1300-703609, rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8069/08-1300-703609, rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8070/08-1300-703609 a rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8071/08-1300-703609, se **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 50 960,- Kč, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.7.2008 ve věci 30Af 43/2010 (30Ca 149/2008) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8067/08-1300-703609, které

k odvolání žalobce změnilo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 12.7.2007, č.j. 13354/07/333970/7228, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí r. 2004 ve výši 129 647,- Kč.

Žalobou ze dne 21.7.2008 ve věci 30Af 44/2012 (30Ca 150/2008) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8068/08-1300-703609, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 12.7.2007, č.j. 13355/07/333970/7228, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí r. 2005 ve výši 161 566,- Kč.

Žalobou ze dne 21.7.2008 ve věci 30Af 45/2012 (30Ca 151/2008) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8069/08-1300-703609, které k odvolání žalobce změnilo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 12.7.2007, č.j. 13356/07/333970/7228, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí r. 2005 ve výši 192 630,- Kč.

Žalobou ze dne 21.7.2008 ve věci 30Af 46/2012 (30Ca 152/2008) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8070/08-1300-703609, které k odvolání žalobce změnilo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 12.7.2007, č.j. 13357/07/333970/7228, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí r. 2005 ve výši 104 892,- Kč.

Žalobou ze dne 21.7.2008 ve věci 30Af 47/2012 (30Ca 153/2008) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 8071/08-1300-703609, které k odvolání žalobce změnilo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 12.7.2007, č.j. 13358/07/333970/7228, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí r. 2005 ve výši 116 682,- Kč.

Již v původních rozsudcích soud uvedl, že v odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného je m.j. uvedeno, že správce daně prvního stupně zjistil, že žalobce při prodeji sběratelských předmětů numismatického charakteru nakoupených od osob registrovaných k dani v jiném členském státě Evropské unie použil zvláštní režim v rozporu s ust. § 90 odst. 2 zák. č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“), neboť osoby registrované k dani v jiném členském státě Evropské unie, od kterých žalobce toto zboží nakoupil, zvláštní režim nepoužili. V rámci odvolacího řízení žalobce předložil opravené faktury od společnosti H.D.RAUCH Ges.m.b.H., které svědčí o tom, že žalobcův rakouský dodavatel dodatečně zvláštní režim při odvodu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) uplatnil. Zvláštní režim podle § 90 ZDPH (dále jen „zvláštní režim“) spočívá v tom, že při prodeji použitého zboží, uměleckých předmětů, sběratelských předmětů nebo starožitností se základ daně nestanoví z celkové prodejní ceny zboží, ale pouze z přírážky (rozdílu mezi cenou prodejní a pořizovací). Zvláštní režim může použít pouze obchodník, kterému je zboží dodáno m.j. jiným obchodníkem, pokud tento také použil zvláštní režim. Žalovaný uvedl, že na základě žalobcem předložených dokladů – faktur o pořízení zboží, bylo zjištěno, že zboží nebylo dodáno ve zvláštním režimu zdanění přírážky, ale jako intrakomunitární plnění osvobozené od daně v Rakousku, tzn. že toto zboží bylo pro osobu registrovanou k dani na území jiného členského státu Evropské unie osvobozeno od

DPH, ale podléhalo zdanění v tuzemsku (dále jen „intrakomunitární plnění“). O této skutečnosti svědčí faktury, vystavené společností Dorotheum GmbH & Co KG, Wien (dále jen „Dorotheum“), na kterých je výslovně uvedeno „intra-Community delivery acc. to art 28c 77/388 EWG“ a faktury vystavené společností H.D.RAUCH Ges.m.b.H. (dále jen „HD Rauch“), na kterých je uvedeno „MwSt. Befreit, steuerfreie innergemeinschaftliche Lieferung“. Žalobcem předložené důkazní prostředky tedy jednoznačně svědčí o tom, že osoby registrované k dani, které zboží dodali, zvláštní režim zdanění přírážky nepoužili. Žalobce z faktur viděl, že nakupuje sběratelské předměty jako intrakomunitární plnění. Režim dodání sběratelských předmětů prověřil správce daně v rámci mezinárodní výměny informací podle čl. 5 Nařízení Rady 1798/2003 ze dne 7.10.2003 o správní spolupráci v oblasti DPH a o zrušení nařízení č. 218/92 (dále jen „Nařízení“). Na základě výměny informací obdržel správce daně sdělení rakouské daňové správy o tom, že společnost Dorotheum dodala ve 4. čtvrtletí r. 2004 sběratelské předměty v hodnotě 33 783 €, při jejichž prodeji neuplatnila zvláštní režim, ale účtovala o nich jako o intrakomunitárním plnění. V dodávce byly zahrnuty i zlaté mince, které se považují za investiční zlato a informaci o tom, že společnost H.D.RAUCH dodala ve stejném období žalobci zboží v hodnotě 50 843 €, na které taktéž neuplatnila zvláštní režim, neboť se jednalo o intrakomunitární plnění. Správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 2.8.2006 k prokázání, proč žalobce nepřiznal daň při pořízení zboží z jiného členského státu podle § 25 ZDPH a uvedl, že žalobce mohl použít při dodání zboží, pořízeného v jiných členských státech, zvláštní režim pro obchodníky podle § 90 ZDPH. Žalobce v odpovědi uvedl, že zvláštní režim použit byl, neboť ho použili i jeho dodavatelé. Správce daně proto znovu prověřil žalobcem tvrzené skutečnosti a v rámci mezinárodní výměny informací zjistil, že žalobcem předložená potvrzení lze osvědčit za důkaz v obchodování ve zvláštním režimu. V lednu 2007 obdržel správce daně informaci, podle níž se společnost Dorotheum k vystaveným fakturám a k prohlášení vyjádřila tak, že prohlášení bylo podepsáno omylem odborníkem na mince, přičemž při dodání zboží nebyl uplatněn žádný zvláštní režim. K dodávkám společnosti H.D.RAUCH obdržel správce daně informaci v březnu 2007, podle níž se tato společnost vyjádřila tak, že prohlášení bylo chybně podepsáno a nejednalo se o dodání zboží ve zvláštním režimu, dodávky zboží byly deklarovány jako intrakomunitární dodání zboží, rakouský plátce nedokázal vysvětlit rozdíl ve výši 12 579 € v předmětném období, domnívá se, že český plátce si zboží vyzvedl sám. Správce daně prvního stupně osvědčil žalobcem předložené faktury za důkazy, že žalobce zboží od rakouských partnerů nakoupil jako intrakomunitární plnění. Správce daně prvního stupně u zboží, které nebylo investičním zlatem, dodatečně zvýšil daň na výstupu při pořízení zboží z jiného členského státu, současně ale uznal nárok na odpočet daně při pořízení zboží z jiného členského státu. Protože bylo zjištěno, že žalobce nesplnil podmínky pro možnost využití zvláštního režimu, vypočetl správce daně u prodeje předmětného zboží daň na výstupu nikoliv z přírážky, ale z jeho celkové prodejní ceny, tudíž byla zvýšena daň na výstupu při prodeji zboží v tuzemsku. Na základě žalobcem předložených opravených dokladů od společnosti H.D.RAUCH zjistil správce daně v rámci databáze VIES, že v případě společnosti H.D.RAUCH došlo skutečně ke změně ve způsobu vykazování předmětných transakcí, tedy dodavatel žalobce H.D.RAUCH potvrdil, že při prodeji zboží využil zvláštního režimu zdanění přírážky. Od společnosti Dorotheum žalobce žádné opravené doklady nepředložil, ačkoliv tvrdil, že se jedná o zcela identický případ, jako u společnosti H.D.RAUCH. Osoba registrovaná k dani dodávající sběratelské předměty na území jiného členského státu však má možnost si zvolit, zda použije zvláštní režim zdanění přírážky nebo nikoliv; společnost Dorotheum ve svých vydaných fakturách deklarovala, že tento zvláštní režim nepoužila. Uvedená informace byla správcem daně opakovaně prověřována v rámci mezinárodní výměny informací v souladu s Nařízením (naposledy v březnu 2008 dotazem do systému VIES) a vždy bylo znova potvrzeno, že zvláštní režim zdanění přírážky u těchto transakcí

použit nebyl. Na základě opravených faktur od společnosti H.D.RAUCH dospěl žalovaný k závěru, že v případě prodeje sběratelských předmětů, jejichž pořízení bylo deklarováno dodatečně opravenými fakturami, měl žalobce možnost využít zvláštní režim v souladu s ust. § 90 odst. 2 písm. c) ZDPH. Jelikož však v předmětném zdaňovacím období žalobce nakoupil a prodal sběratelské předměty pořízené nejen od osoby registrované k dani, která použila zvláštní režim, ale i od takové, která zvláštní režim zdanění nepoužila, nelze žalobci přiznat možnost použití zvláštního režimu plošně u všeho zboží, neboť nadále platí zásadní skutečnost, že u prodeje zboží pořízeného od společnosti Dorotheum zvláštní režim využít nelze. Proto bylo správci daně prvního stupně ze strany žalovaného uloženo, aby žalobce vyzval ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) k prokázání, kdy a za jakou prodejní cenu žalobce prodal předměty uvedené v položkově zpracovaném přehledu zboží nakoupeného od společnosti H.D.RAUCH. Na výzvu žalobce odpověděl, že mu nebyla ze strany finančního úřadu nařízena žádná zvláštní daňová evidence, zboží uvedené finančním úřadem v rámci tabulky pod první odrážkou bylo prodáno v rámci maloobchodního prodeje. Žalobce nevedl evidenci, kdy se tak stalo a za jakou prodejní cenu byly jednotlivé položky uvedeného zboží prodány. Nelze tedy v současnosti zjistit, kdy a za jakou cenu byly jednotlivé položky prodány. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, nesplnil podmínky předmětné výzvy, neprokázal všechny skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Podle ust. § 100 ZDPH byl žalobce povinen vést v evidenci pro daňové účely veškeré údaje vztahující se k jeho daňové povinnosti, zejména údaje potřebné pro správné stanovení této povinnosti. V ust. § 90 odst. 12 tohoto zákona je stanovena povinnost obchodníka vést v evidenci pro daňové účely samostatně plnění podle jednotlivých způsobů uplatňování daně. Protože způsob vedení evidence pro daňové účely je přímo stanoven v zákoně, je pochopitelné, že správce daně žádnou zvláštní daňovou evidenci žalobci nenařídil. Povinnost prokázat, že konkrétní zboží bylo prodáno (kdy a za jakou cenu) leží pouze na žalobci jako plátcí daně, který je povinen podle § 21 ZDPH přiznat daň z každého konkrétního uskutečněného zdanitelného plnění, nebo přijaté platby. Protože žalobce ani na výzvu správce daně neprokázal údaje potřebné pro správné stanovení daně, které byl podle § 100 a § 90 odst. 12 ZDPH povinen evidovat, nemohl žalovaný vyhovět námitce žalobce ve věci oprávněnosti použití zvláštního režimu podle § 90 odst. 2 ZDPH při prodeji zboží pořízeného od společnosti H.D.RAUCH. Na základě opravených faktur žalovaný v souladu s ust. § 50 odst. 3 daňového řádu a § 90 odst. 3 ZDPH změnil předchozí správní rozhodnutí tak, že žalobci ponížil základ daně a daň při pořízení zboží z jiného členského státu o hodnotu zboží prodaného společností H.D.RAUCH ve zvláštním režimu. Jednoznačným argumentem proti pravdivosti tvrzení žalobce, že byl prodejcem uveden v omyl, jsou jím předložené faktury o pořízení zboží, na kterých není o zvláštním režimu zdanění přírážky ani zmínka. V režimu zákona o dani z přidané hodnoty stát nenese ani nemůže nést odpovědnost za omyly, ať už skutečné či domnělé, kterých se dopustí jedna či druhá strana obchodního smluvního vztahu. Jestliže se žalobci podařilo přimět jednoho z dodavatelů k dodatečnému provedení změny způsobu zdanění, znamená to pouze tolik, že ve světle nových skutečností by bylo použití zvláštního režimu ze strany žalobce u konkrétního zboží možné, nikoliv nevyhnutelné. Lze přičíst pouze k tíži žalobci, že nevedl daňovou evidenci v takovém rozsahu a členění, jak mu ukládal zákon o dani z přidané hodnoty a nebyl tedy schopen prokázat, kdy a za jakou cenu bylo předmětné zboží prodáno. Žalobce namítal, že společnosti H.D.RAUCH a Dorotheum uplatňují zvláštní režim, což může prokázat aktuálními fakturami. V této námitce žalovaný uvedl, že sdělení poskytnuté rakouskou daňovou správou zcela koresponduje s žalobcem předloženými fakturami o pořízení zboží. To, že rakouské úřady svého času informovaly správce daně o skutečnosti, že zvláštní režim u předmětných transakcí použit nebyl, není v rozporu s tím, že u následných

transakci zvláštní režim mohl být použit. Šestá směrnice a rakouský zákon dává obchodníkovi obchodujícímu se sběratelskými předměty možnost volby, zda zvláštní režim použije. Námitku, že rakouská daňová správa neeviduje dodávku zboží od společnosti H.D.RAUCH v hodnotě 12 579 €, nelze považovat za podstatnou vzhledem k výsledku daňové kontroly, neboť žalovaný zjistil, že správce daně nijak nezpochybil existenci této dodávky. Žalobce dále uvedl, že odmítá konstatování rakouských úřadů, že v případě Dorotheum podepsala prohlášení neoprávněná osoba, žalovaný uvedl, že na žalobcem předloženém prohlášení není u podpisu osoby uvedeno ani její jméno, ani funkce, je zde pouze otisk razítka „BECKERS 3216“ a razítka, ze kterého lze dovodit, že dokument podepsala osoba z oddělení mincí („Münzabteilung“), což odpovídá sdělení rakouských úřadů o tom, že prohlášení podepsal omylem odborník na mince. Důkazem, že společnost Dorotheum nepoužila zvláštní režim, není vyjádření rakouských úřadů stran zmiňovaného prohlášení, ale faktury o pořízení zboží, které žalobce sám předložil a o jejichž pravosti nevyjádřil pochybnosti ani žalobce, ani správce daně. Žalobce dále namítal, že správce daně měl zopakovat předmětný úkon v rámci mezinárodní výměny informací a zajistit tak doklady o tom, že jeho dodavatelé měli povinnost odvést daň z přírážky ve své zemi. Žalovaný k této námitce uvedl, že správce daně opakovaně prověřoval údaje v rámci mezinárodní výměny informací, a to nejen na úrovni L3, ale i průběžně na úrovni L2. Právě díky opakovaně prověřovaným údajům v databázi VIES zjistil, že společnost H.D.RAUCH provedla po třech letech opravu svých faktur a že společnost Dorotheum žádnou takovou dodatečnou opravu neudělala. Správce daně nemůže mezinárodní výměnou zajistit doklad o tom, že dodavatelé žalobce měli povinnost odvést daň z přírážky v Rakousku, neboť použití zvláštního režimu zdanění přírážky závisí kromě splnění zákonných podmínek i na vůli dodavatele. Speciálním právním předpisem upravujícím průběh daňového řízení je daňový řád, tudíž správce daně je ve svém jednání vázán jeho zásadami, které korespondují se zásadami uvedenými v §§ 2 a 3 správního řádu, takže není nutné aplikovat navíc uvedené zásady správního řádu. Žalovaný zjistil, že správce daně prvního stupně postupoval zcela v souladu se základními zásadami daňového řízení, provedl dokazování tak, aby zjistil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti co nejúplněji, zabýval se všemi žalobcem navrhovanými důkazními prostředky a žalobce s jejich hodnocením dostatečně seznámil. Přestože byla žalobci dána dostatečně možnost, aby se vyjádřil k výsledkům daňové kontroly před podpisem zprávy o kontrole, žalobce uvedl, že tak učiní až v rámci odvolání. Žalobcem navrhovaný postup vrácení věci k dalšímu dokazování správci daně je v rozporu s tím, co uvedl ve svém sdělení z 25.3.2008 k výzvě správce daně, kde žalobce uvedl, že žádá, aby o odvolání bylo rozhodnuto bez zbytečných průtahů, které žalobce spatřuje m.j. i v postupu finančního orgánu, který vyzývá daňový subjekt k doplnění odvolání. Zmiňovanou výzvou správce daně žalobce totiž na popud žalovaného vyzval k prokázání skutečností rozhodných pro uznání možnosti využití zvláštního režimu, u kterého jak bylo zjištěno došlo k dodatečnému odvedení přírážky v zemi původu zboží. Přestože žalovaný vyhověl žalobcovu návrhu na doplnění řízení, žalobce odmítl se správcem daně spolupracovat a doklady nutné pro správné posouzení jeho námítky nepředložil.

Ve včas podaných žalobách žalobce namítal, že není znalý anglického jazyka, nebyl mu znám význam označení „intra Community delivery acc to art 28c 77/388 EWG“, a proto mu nepřikládal význam, neboť předpokládal, že předmětný obchodník s ním obchoduje ve zvláštním režimu tak, jak to činil v případě jiných obchodů. To, že společnost Dorotheum v dané věci zvláštní režim nepoužila, zjistil žalobce až v průběhu daňového řízení. Příklad obchodů se společností H.D.RAUCH sporný není a zcela potvrzuje údaj žalobce, že byl po celou dobu obchodování přesvědčen o tom, že toto probíhá v rámci zvláštního režimu. Jakmile vyšlo najevo, že společnost H.D.RAUCH v případě žalobce nepoužila zvláštní režim zdanění přírážky, byl tento omyl na straně prodávajícího napraven, uvedená společnost

dodatečně zboží zdanila v jiném členském státě a potvrdila, že při prodeji předmětného zboží využila zvláštního režimu zdanění přírážky. Je nesporné, že v případě obchodů se společnostmi H.D.RAUCH došlo k použití zvláštního režimu zdanění přírážky na straně prodávajícího. Jak v případě společnosti H.D.RAUCH, tak společnosti Dorotheum, měl žalobce zato, že prodávající mu předmětné zboží prodali ve zvláštním režimu zdanění přírážky. Minimálně v případě zboží zakoupeného od společnosti H.D.RAUCH jsou důvody postupu podle ust. § 90 ZDPH. V případě společnosti Dorotheum sice existuje rozpor mezi vyjádřeními společnosti předložené žalobcem a jejím vyjádřením pro finanční úřady, ovšem tento rozpor je odstranitelný pouze důsledným šetřením v Rakousku prostředky rakouské finanční prokuratury. Protože správce daně vycházel ze skutečností, že žalobce nakupoval zboží nejen od obchodníků, kteří použili zvláštní režim, ale i od těch, kteří tento režim nepoužili, nelze přiznat možnost použití zvláštního režimu u všeho zboží plošně. Proto byl žalobce vyzván, kdy a za jakou cenu prodal konkrétní sběratelské předměty podle položkově zpracovaného seznamu. V této výzvě žalobce sdělil, že veškeré dostupné podklady, které měl k dispozici, předložil v průběhu daňové kontroly správci daně a žalobce na tyto podklady výslovně odkázal. Uvedené doklady předložil žalobce v rámci daňové kontroly dokonce dvakrát. I přes tento výslovný odkaz žalovaný k předmětným materiálům nepřihlédl a s uvedeným odkazem se navíc nevypořádal. Žalobci nebyla ze strany finančního úřadu uložena žádná povinnost vést zvláštní daňovou evidenci spočívající zejména v evidenci data prodeje jednotlivých mincí s uvedením jejich prodejní ceny. Takový postup ostatně v podmínkách žalobce ani není možný. Žalobce stanovuje prodejní cenu mincí tak, že nákupní cenu zvýší o 5 % a tak vytvoří cenu prodejní. Obchodní přírážka tak činí 5 %, o které žalobce zvyšuje nákupní cenu na cenu prodejní, a to plošně u všeho zboží. Pouze v některých případech po dohodě s kupujícím žalobce poskytuje slevu, která je však výjimkou a nikoliv pravidlem. Sleva je v celkovém rozsahu kompenzována vyšší obchodní přírážkou drobných mincí, kdy relativně nižší nákupní cena je touto přírážkou dorovnána na obecnou tržní hodnotu mince, která je cenou prodejní. Skutečnost, že obchodní přírážka činí 5 %, byla finančnímu úřadu sdělena v rámci daňové kontroly opakovaně, žalovanému musela být ze spisového materiálu známa. Tvrze skutečnosti žalobce finančnímu úřadu dostatečně doložil. Mimo to byly finančnímu úřadu v rámci daňové kontroly opakovaně předloženy i další podklady, které měl žalobce k dispozici a které se vztahovaly k prodejním cenám uvedených mincí. Žalobce unesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu. Prokázal, že v případě jednotlivých mincí činí jeho obchodní přírážka 5 % z jejich nabývací ceny, v souladu s ust. § 2 odst. 2 daňového řádu se žalobce na tyto skutečnosti v souvislosti se zásadou přiměřenosti odvolal. S předmětným vyjádřením se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost nezmínil ani nezpochybnil. Žalobce má proto za prokázané, že žalovanému bylo známo, že výše obchodní přírážky činí 5 % k nákupní ceně s výjimkou případů konvolutů, případně hromadných nákupů, kde však souhrn prodejních cen jednotlivých mincí nepřesahuje nákupní cenu konvolutu zpravidla o výše než 5 %. Nic tedy žalovanému nebránilo v rámci zvláštního režimu stanovit daň z této obchodní přírážky. V průběhu odvolacího řízení žalobce prokázal a doložil mechanismus stanovení prodejní ceny sběratelských předmětů s tím, že nelze stanovit, kdy přesně ke konkrétním prodejm došlo, s výjimkou případů doložených v rámci daňové kontroly. Žalovaný pochybil při rozhodování o oprávnění k použití zvláštního režimu, pokud nepřihlédl ke skutečnostem, které žalobce doložil již v rámci daňové kontroly a na něž v průběhu odvolacího řízení pro stručnost odkázal. Žalovaný v rozporu s ust. § 2 odst. 2 daňového řádu trval na opakovaném doložení výše obchodní přírážky, a to výzvou ze dne 7.3.2008. Ust. § 31 odst. 9 daňového řádu žalovaný vykládá v rozporu s ust. § 2 odst. 2 tohoto zákona k tíži žalobce způsobem, který ve vztahu k předmětu a účelu daňového řízení vykazuje znaky přepjatého právního formalismu. Výzva byla splněna odkazem na materiály předložené

v předchozím řízení, jež dokazovaly, že výše obchodní přírážky v rozhodném období nepřekračovala 5 %. Pokud žalovaný trval na tom, aby žalobce předložil konkrétní podklady, měl je v opakované výzvě přesně popsat s tím, že takové materiály nebyly dosud předloženy. Žalovaný tak rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný též pochybil, neboť žalobce nepoučil v rámci výzvy ze dne 7.3.2008, popř. v časové návaznosti na ni, o rozsahu a významu požadovaných skutečností tak, aby žalobce v dalším řízení neutrpěl újmu. Žalobce žalovanému sdělil, že veškeré potřebné skutečnosti, jež byly předmětem výzvy, již poskytl, proto byl žalovaný podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu povinen žalobce buď poučit o tom, že tyto podklady jsou nedostatečné a vyzvat jej k jejich doplnění, nebo se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat s obsahem těchto podkladů. Pouhé konstatování, že žalobce neunesl důkazní břemeno, bez toho, aby se žalovaný vypořádal s odkazem na citované materiály, činí napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Podle ust. § 177 odst. 1 správního řádu je nutné použít ust. § 4 odst. 2 tohoto zákona i pro případy daňového řízení, výzva podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu musí obsahovat poučení o následcích nesplnění výzvy nebo jejího částečného splnění. Takové poučení výzva neobsahovala, žalobce předpokládal, že tam, kde by žalovaný považoval jeho odpověď za nedostatečnou, popř. nepřesnou, vyzve jej k jejímu doplnění nebo odstranění vad, jak tomu v minulosti bylo. Žalovaný i správce daně činili opakované úkony dokazování, z čehož lze dovodit, že jim nic nebránilo v případě, pokud by podklady, na které bylo v rámci odpovědi na výzvu odkazováno, neshledali dostatečnými, tuto výzvu opakovat s poučením o riziku nepřiznání použití zvláštního režimu. Pro žalovaného nebyl problém zjistit výši obchodní přírážky žalobce jednak z pomůcek, jednak z dalších podkladů. S ohledem na způsob stanovení výše obchodní přírážky považuje žalobce svoji povinnost vedení evidence pro daňové účely za splněnou. Není pravdou, že by žalobce odmítl se správcem daně spolupracovat a doklady nezbytné pro posouzení námítky, že by měl odmítnout předložit. Veškeré podklady byly předloženy v rámci daňové kontroly a na tyto materiály bylo žalobcem poukazováno. Žalovaný porušil zásadu přiměřenosti a hospodárnosti řízení ve smyslu ust. § 2 odst. 2 daňového řádu s přiměřeným použitím § 6 odst. 2 ve spojení s ust. § 177 odst. 1 správního řádu. Při správné aplikaci této zásady měl žalovaný důsledně vyjít z podkladů, na které žalobce ve svém vyjádření z 25.3.2008 odkázal a až v případě, pokud by byly materiály z pohledu žalobce nedostatečné, měl jej vyzvat postupem ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu k doložení dalších podkladů při jejich konkrétní specifikaci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani nikde jinde, není uvedeno, že by podklady, na které se žalobce odvolal, byly považovány za nedostatečné. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že v případě společnosti Dorotheum bylo ze strany této společnosti obchodováno s žalobcem v režimu interkomunitárního dodání zboží. Jak žalobce v průběhu daňového řízení opakovaně uvedl, v Rakousku se termín „zvláštní režim“ nepoužívá, v případě konkrétního zboží se vždy jedná buď o zboží s daní nebo bez daně. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že potvrzení společnosti Dorotheum nepodepsala oprávněná osoba, neboť numismatické oddělení, jehož je Mgr. B. vedoucím, provádí samostatně fakturace prodeje mincí z aukcí zákazníkům a z hlediska zdanění těchto obchodů je příslušným ke stanovení způsobu takového zdanění. Mgr. B. v prohlášení, jež má žalovaný k dispozici, výslovně prohlásil, že v případě předmětných obchodů s žalobcem byly tyto obchody podrobeny tzv. diferenciální dani, což odůvodňuje ze strany žalovaného postup podle ust. § 90 odst. 2 ZDPH. Stanovisko Mgr. B. potvrdil i ředitel Dorothea dr. T., který prostřednictvím pracovníka ekonomického útvaru p. Ch. Z. sdělil, že Dorotheum vůči žalobci uplatňuje „Differenzbesteuer“, tedy diferenciální daň, která odůvodňuje postup podle ust. § 90 odst. 2 ZDPH. I tento doklad má žalovaný k dispozici. V případě obchodů se společností Dorotheum existuje nedostatečně zjištěný stav věci, který nemůže žalobce prokázat vlastními prostředky. Žalovaný má možnost v rámci spolupráce mezi státy EU požádat rakouskou finanční prokuraturu, jež Dorotheum

ostatně v minulosti zastupovala, o prověření, zda v případě žalobce byla skutečně v Rakousku formálně uplatněna diferenciatní daň odůvodňující použití zvláštního režimu, a to i tehdy, pokud nebyla z jakýchkoliv důvodů ze strany Dorothea odvedena. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobce o tom, že v jeho případě byly obchody se společností Dorotheum řádně zdaněny v jiném členském státě. Žalobci je známo, že nikde v ČR neexistuje známý případ, kdy by daňovému subjektu podnikajícímu v oboru numismatiky nebyla zdaněna obchodní přírážka, nýbrž celá nákupní cena zboží. V tomto případě se žalobce odvolává na praxi ostatních finančních úřadů, jakožto správců daní jiných daňových subjektů podnikajících v oblasti numismatiky. I s rizikem případné námitky nekonkrétnosti tohoto žalobního důvodu žalobce konstatuje, že v případě obdobných daňových věcí finanční úřady v ostatních případech zdaňují u těchto daňových subjektů nakupujících v jiném členském státě ve stejném režimu, jako žalobce, pouze obchodní přírážku k numismatickému materiálu. Žalobce uvedenou námitku vznesl již v rámci daňového řízení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by se žalovaný pokusil zjistit, jakým způsobem se rozhodují skutkově shodné a podobné případy na jiných místech a s touto námitkou se ani jinak nevypořádal. Žalobce dále namítal porušení zákazu dvojího zdanění, kdy v daných věcech se jedná dokonce o trojí zdanění. V první řadě došlo ke zdanění předmětného prodeje prodejcem, tedy zejména společností H.D.RAUCH v Rakousku, kdy prodejce odvedl tzv. diferenciatní daň tamnímu správci daně. Žalobce odvedl DPH z obchodní přírážky, kdy napadeným rozhodnutím došlo k vyměření DPH z celé hodnoty zboží. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že jak prodávající, který příslušnou daň odvedl v jiném členském státě, tak žalobce příslušné daně uhradili. Napadené rozhodnutí je v dané části nepřezkoumatelné pro absenci právní argumentace, kterou by se žalovaný s danou skutečností vypořádal. Napadené rozhodnutí žalovaného je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, žalobci bylo upřeno právo účastnit se řízení a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

V písemných vyjádřeních k žalobě žalovaný zopakoval skutkovou a právní argumentaci, použitou v jeho žalobou napadeném rozhodnutí a dále též doplnil, že žalobce až v samotném žalobním návrhu konstatuje výši přírážky a přikládá tvrzení, že toto vše jasně prokázal již v průběhu daňového řízení. Jak je však poznat z žalobního návrhu i z deklarované obchodní přírážky ve výši 5 %, stanoví žalobce určité výjimky. Žalobce tak velmi opožděně odpovídá na výzvu ze dne 7.3.2008, nehledě na fakt, že svá tvrzení žalobce nedokládá. Žalobce nemůže tvrdit, že na výši obchodní přírážky, nehledě na určité výjimky z této výše, upozorňoval v průběhu daňového řízení, potažmo ve vyjádření ze dne 25.3.2008. Žalobce, ačkoliv podle svého vyjádření v žalobě znal výši obchodní přírážky, tuto správci daně nesdělil a naopak uvedl, že v současnosti nelze zjistit, kdy a za jakou cenu byly jednotlivé položky prodány. Tím došlo k porušení zásady spolupráce daňového subjektu se správcem daně ve smyslu ust. § 2 odst. 9 daňového řádu. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 25.3.2008 pouze správci daně sdělil, že už žádné další podklady v dané věci nemá k dispozici a že žádnou jinou evidenci nevedl. Je proto krajně nelogické nyní namítat, že správce daně prvního stupně měl žalobce další výzvou poučit o tom, že dosud předložené podklady jsou nedostatečné. Tento fakt plynul již ze samotné výzvy ze dne 7.3.2008. Žalobcem vyžadované banální poučení ve výzvě ze dne 7.3.2008 je zcela zbytečné, žalobce byl již od 11.7.2007 zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem na základě plné moci. Sám žalobce v rozporu se současnými požadavky požadoval ve svém vyjádření ze dne 25.3.2008 rozhodování bez zbytečných průtahů a vydávání nepotřebných výzev. Podklady, na které se žalobce podle svých slov odvolal ve vyjádření ze dne 25.3.2008, zpochybnil žalovaný m.j. na str. 8 napadeného rozhodnutí. Ohledně námitky aplikace zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že tvrdí-li žalobce, že v ČR neexistuje žádný jiný případ, kdy by daňovému subjektu podnikajícímu

v oboru numismatiky nebyla daněna obchodní přírážka, myslí tím zřejmě případy, kdy je dotčené zboží dodáno a zdaněno ve zvláštním režimu. Nastane-li však případ skutkově podobný či stejný s případem žalobce, bude každý správce daně postupovat stejným způsobem, protože jinak by byl jeho postup rozporný se zákonem. Správce daně má obecně stanovenou zákonnou povinnost zachovávat mlčenlivost. Žalovaný nemohl proto žalobci sdělit podobný případ a výsledek daňového řízení s jiným daňovým subjektem. Je-li v nějakém obdobném případě postupováno jinak, může tak být činěno z různých důvodů, zejména je nutno vycházet ze specifík a skutkových stavů jednotlivých daňových případů. Tyto však nelze rozebírat s ohledem na důvody uvedené výše. Daňový proces proběhl v souladu se ZDPH, který nezakazuje souběžné použití zvláštního režimu a standardního způsobu zdanění, jak tomu bylo v daném případě. K žádnému nedovolenému či nadbytečnému zdanění daní z přidané hodnoty, ani jinou daní nedošlo. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V rámci předchozího řízení ve věci zrušil soud ve výroku označená rozhodnutí rozsudky ve věcech sp.zn. 30Ca 149/2008, 30Ca 150/2008, 30Ca 151/2008, 30Ca 152/2008 a 30Ca 153/2008, a to shodně proto, jelikož dospěl k závěru, že jsou zde dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro vady řízení bez nařizování dalšího jednání postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního. V citovaných rozsudcích soud uvedl, že *„bylo nezpochybnitelnou povinností žalovaného zabývat se v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalobcem poukazovanými podklady předanými správcem daně prvního stupně v průběhu daňové kontroly (skutečnost, že takové doklady byly žalobci vráceny, není rozhodující), neboť žalobce na předložené podklady ve vyjádření k výzvě poukazyval, zároveň bylo povinností žalovaného se s uvedenými důkazy řádně vypořádat, jak již bylo shora konstatováno. Napadené rozhodnutí žalovaného je proto z pohledu projednávané žalobní námitky nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů, zároveň uvedeným postupem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalovaný byl povinen v rámci odvolacího řízení se s žalobcem poukazovanými důkazy zabývat a jejich hodnocení přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění žalobou napadeném rozhodnutí. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro vady řízení postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. Z uvedených důvodů se soud dále nezabýval rozsahem žalobcem předložených dokladů v rámci daňové kontroly (příp. i před touto kontrolou), neboť bude na žalovaném, aby se uvedenou otázkou zabýval a shora vytčenou vadu napravil.“*

Shora citované rozsudky napadl žalovaný kasačními stížnostmi, o nichž Nejvyšší správní soud po spojení věcí rozhodl rozsudkem ze dne 31.5.2011, č.j. 1 Afs 21/2011-109, tak, že napadená rozhodnutí zdejšího soudu zrušil, když zejména uvedl, že: *„[30] Z čeho však krajský soud bezpochyby vycházel, je argumentace uplatněná žalobcem při jednáních konaných dne 15. 9. 2010, jak v odůvodnění svých rozsudků výslovně uvádí. Pak ovšem bylo jeho povinností dát stěžovateli možnost na tuto argumentaci adekvátně reagovat. Při zmiňovaných jednáních vyvstal mezi žalobcem a stěžovatelem spor o to, zda je spisový materiál předložený stěžovatelem krajskému soudu kompletní. Jak plyne z protokolu o jednání ve věci sp. zn. 30 Ca 149/2008, žalobce po nahlédnutí do správního spisu uvedl, že ve spise chybí kopie „paragonů“ o prodeji jednotlivých kusů mincí, které by měly být jeho součástí. Krajský soud jednání odročil s tím, že (kromě jiného) od stěžovatele vyžádá vyjádření k uvedeným tvrzením žalobce. Což už však neučinil a v rozsudcích se de facto ztotožnil s tvrzeními žalobce, protože svou argumentaci založil zejména na konstatování, že stěžovatel se v odůvodnění svých rozhodnutí nedostatečně zabýval oněmi „paragony“, na které žalobce při*

jednáních poukazoval. Uvedeným postupem krajský soud porušil zásadu kontradiktornosti a rovnosti zbraní a zatížil tak řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[31] S ohledem na právě uvedené pak Nejvyšší správní soud není v nynějším řízení schopen a ani oprávněn definitivně hodnotit, zda jsou rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a zda jeho postupem nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Závěr krajského soudu, podle nějž stěžovatel v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezmiňoval ani nehodnotil žalobcem předložené výdajové a příjmové pokladní doklady, totiž není zcela přesný. Stěžovatel ve svých rozhodnutích zmiňuje žalobcem předložené doklady a hodnotí je tak, že nedostatečně specifikují předmětné zboží (pro účely daňové evidence) (viz bod [25] výše). Žalobce však toto popírá a naopak tvrdí, že „paragony“, jejichž přítomnosti ve spise se při jednáních před krajským soudem dovolával, jsou těmi doklady, na které odkazoval i ve svém přípise ze dne 25. 3. 2008, zaslaném správci daně v reakci na výzvu ze dne 7. 3. 2008. Dle žalobce zároveň lze na základě těchto podkladů přepočítat dodatečně vyměřené daně a snížit je o dodatečně doložené případy zaplacení zvláštní daně v případě zboží od společnosti H.D. Rauch, a proto nebyl stěžovatel oprávněn konstatovat, že neunesl své důkazní břemeno.

[32] Je tak zjevné, že rozřešení uvedeného sporu o (ne)kompletnost správního spisu, který vyvstal při jednáních před krajským soudem, je klíčové pro posouzení dalších (hmotněprávních) otázek relevantních pro rozhodnutí v dané věci. Nejvyššímu správnímu soudu zároveň není zřejmé, jak mohl krajský soud dospět ke svému kategorickému závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, jestliže tento spor řádně nevyřešil. Tj. jestliže nedal stěžovateli možnost se k tvrzením žalobce vyjádřit a nepřistoupil k provedení důkazů navržených žalobcem (výslech zástupce správce daně a provedení důkazu žalobcovými „paragony“, aby bylo možné posoudit, zda tvrzení žalobce ob stojí).

[33] Důsledkem postupu krajského soudu je, že mnohé námitky a argumenty uplatněné stěžovatelem v kasačních stížnostech a žalobcem v jeho vyjádřeních k těmto stížnostem fakticky nejsou ničím jiným, než pokračováním uvedeného sporu o to, co všechno by mělo být součástí správního spisu. Kdyby přitom krajský soud postupoval v souladu s výše popsány mi zásadami spravedlivého procesu, pak by tyto námitky a argumenty mohli účastníci řízení plně uplatnit již v řízení před ním. Krajský soud tak svým postupem v podstatě dostal Nejvyšší správní soud do pozice, v níž by měl „suplovat“ jeho roli a být první instancí, která bude podrobně řešit otázky, které měl vyřešit již samotný krajský soud - což však jistě nemůže být úkolem kasačního soudu“

Krajský soud se nejprve zabýval vytčeným porušením zásad kontradiktornosti a rovnosti zbraní, jak mu bylo vytčeno Nejvyšším správním soudem. Po zrušení předcházejících rozhodnutí Nejvyšším správním soudem proto vyzval Krajský soud v Brně žalovaného k vyjádření ohledně námitky žalobce o absenci paragonů o prodeji zboží a k vyjádření ohledně návrhu žalobce na výslech ředitele prvostupňového správce daně Ing. N. a k vyjádření ohledně dalších důkazních návrhů žalobce, které byly uvedeny v návrhu žalobce ze dne 24.9.2010.

Ve svém vyjádření ze dne 27.9.2011 žalovaný uvedl, že soud chybně vede dokazování směrem, který předurčil ve svém původním zrušeném rozhodnutí, což svědčí o špatné interpretaci skutkového stavu. Žalovaný dále uvedl, že v protokolu o zahájení daňové kontroly jsou uvedeny doklady, které byly správci daně předloženy a tyto doklady byly dne

27.7.2006 žalobci vráceny. Další doklady získal správce daně v rámci mezinárodní spolupráce a tyto jsou součástí správního spisu, další doklady byly předloženy v rámci odvolacího řízení. Dle žalovaného ze samotných pokladních dokladů nebylo možno pro účely zdanění DPH nic zjistit, neboť zboží bylo označeno obecnými termíny jako např. AG mince z dovozu. Dle žalovaného je domněnka neúplnosti správního spisu vykonstruována a je na žalobci, aby svá tvrzení prokázal. K výsledku svědka žalovaný uvedl, že mu není známo, co by měl výslech svědka přinést nového.

V rámci nařízeného soudního jednání soud spojil všechny žaloby v předmětné věci vedené u zdejšího soudu do jednoho řízení. Následně k dotazu soudu žalovaný uvedl, že byl soudu předložen kompletní spisový materiál tak, jak z něho vycházel při svém rozhodování žalovaný, s tím, že dále uvedl, že některé konkrétní doklady neměl žalovaný k dispozici, neboť byly vráceny žalobci a ten je nebyl ochoten opětovně předložit.

Soud má tak za to, že žalovaný byl opakovaně dotázán na kompletnost správního spisu, a to jak písemně, tak po spojení věcí i v rámci nařízeného jednání ve věci a byl mu poskytnut dostatečný prostor k vyjádření se k žalobcem navrhovaným důkazům, a to před jejich provedením. Následně měl žalovaný prostor k vyjádření se k provedeným důkazům i po jejich provedení.

Nejvyšší správní soud dále ve svém zrušujícím rozhodnutí konstatoval, že je zjevné, že rozřešení uvedeného sporu o (ne)kompletnost správního spisu, který vyvstal při jednáních před krajským soudem, je klíčové pro posouzení dalších (hmotněprávních) otázek relevantních pro rozhodnutí v dané věci.

Soud proto k návrhu žalobce provedl následující důkazy. Jednak soud přistoupil k žalobcem navrženému výsledku svědka Ing. L. N. Z takto provedeného dokazování soud nezjistil žádné podstatné okolnosti ke kompletnosti spisu. Svědek Novák si podrobnosti okolo daňové kontroly nevybavoval, taktéž si nevybavoval, zda obsahem spisu správce daně byly nebo nebyly kopie podkladů předložených žalobcem.

V rámci dalšího nařízeného jednání provedl soud důkaz listinami, které založil žalobce do spisu. Zejména byly čteny faktury společnosti HD Rauch, Ges.m.b.H. a k nim připojené paragony – daňové doklady. Z takto provedeného dokazování soud shledal, že byly soudu předloženy faktury prokazující nákup konkrétně vymezeného zboží, mincí a medailí a dále daňové doklady, prokazující prodej typově stejných mincí a medailí. Na jednotlivých daňových dokladech je uvedeno Ag (Au) z dovozu, případně Mince z dovozu, celková suma a pod tímto označením jednotlivé mince, vč. hodnoty, za kterou byly jednotlivé mince prodány.

K předloženým daňovým dokladům žalovaný konstatoval, že jsou „*dělané dodatečně a zejména tyto paragony nikdy finančnímu úřadu předkládány nebyly. Žalobce je nikdy takové paragony neměl, vyhotovil je dodatečně. Žádné paragony v účetnictví zaúčtovány nejsou jsou tam maximálně nějaké limitní lístky, což není dokument z pohledu zákona o účetnictví.*“ a zároveň označil předložené doklady za falsifikáty. Dále žalovaný uvedl, že jediné souhrnné doklady, které byly předloženy v rámci daňové kontroly byly tzv. limitní lístky, přičemž pojem paragon používal v daňovém řízení toliko žalobce.

Jakékoliv návrhy na doplnění dokazování účastníci neměli.

V rámci závěrečného návrhu žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, když předtím uvedl, že žalobce řádně nevedl záznamní evidenci dle ustanovení § 100 zákona o DPH, přičemž teprve v řízení před soudem se „objevují doklady, které úplně přesně specifikují, jaká byla přírážka v rámci obchodování se společností HD Rauch. Nejsem si jistý, že pokud by toto bylo předloženo ať už v odvolacím orgánu, příp. finančnímu úřadu, že by tento měl nějaký problém s obchodováním žalobce a případným daněním“ a dále konstatoval, že při rozhodování vycházel žalovaný z úplného spisového materiálu, ve kterém byly souhrnné doklady, na kterých je napsáno Au mince z dovozu, Ag mince z dovozu, přičemž jsou to uvedené limitní listky, paragony žalovaný nikdy žádné neviděl.

Na základě takto provedených důkazů a s ohledem na vyjádření žalovaného pristoupil soud k hodnocení skutečností, které jsou obsahem správního spisu. Za podstatné považuje soud zejména následující listiny založené ve správním spise.

Na prvním místě protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 29.6.2006, č.j. 12716/06/333930/6394, ze kterého vyplývá, že finančním úřadem byly převzaty interní doklady 2004, výdajové pokladní doklady a banka 2004, příjmové pokladní doklady 2004, výdajové pokladní doklady 2005 příjmové pokladní doklady a banka 2005 interní doklady 2005, pokladní kniha, účetní sestavy a inventurní soupisy za 2004 a 2005. Z tohoto protokolu má tedy soud za prokázané, že správce daně měl k dispozici (v protokolu nespecifikované) příjmové pokladní doklady za roky 2004 a 2005. Veškeré převzaté doklady byly vráceny žalobci dne 27.7.2006.

Z dokladů žalobce jsou ve správním spise založeny kopie přijatých a vydaných faktur.

Dále soud za podstatnou považuje zprávu o daňové kontrole ze dne 4.4.2007, č.j. 9330/07/333930/6394, z níž zejména poukazuje soud na následující. Správce daně sám výslovně uvádí: „Kontrolou dokladů evidovaných v účetnictví společnosti byly zjištěny následující příjmy plynoucí za prodej stříbrných mincí a bankovek pořízených v Rakousku a Německu od osob tam registrovaných k dani.“ Následuje tabulka a dále konstatování správce daně „rozdíl ve čtvrtém čtvrtletí 2004 u příjmů utržených za prodej bankovek a stříbrných mincí pořízených v členských zemích Evropské unie mezi záznamní povinností DPH a součtem dle daňové kontroly je dán špatným sečtením tržeb na základě **paragonů z 1. poloviny měsíce prosince 2004** (zvýraznění doplněno).“, event. dále „Dle **paragonů** je správný součet... (zvýraznění doplněno).“ viz. strana 12 zprávy.

Dále je součástí spisu výzva správce daně ze dne 7.3.2008, č.j. 4607/08/333930/6394 a reakce žalobce na tuto výzvu. Citovanou výzvou byl žalobce vyzván, aby doložil, kdy a za jakou prodejní cenu prodal ve výzvě specifikované předměty. V reakci na výzvu žalobce uvedl, že veškeré dostupné doklady byly v průběhu daňové kontroly předány finančnímu úřadu a, jak uvádí žalovaný, žalobce dále reagoval tak, že nelze v době reakce na výzvu zjistit, kdy a za jakou cenu byly jednotlivé uvedené položky prodány.

Z žalobami napadených rozhodnutí soud vytýká opětovně následující formulaci: „Není v silách ani v kompetenci správce daně nebo odvolacího orgánu, aby z vámi předložených souhrnných dokladů, na kterých zboží popisujete pouze jako „Ag mince z dovozu“ nebo „Au mince z dovozu“ bez bližší specifikace odhadl, o jako konkrétní zboží se jednalo.“

Z odpovědi prvostupňového správce daně k doplnění řízení a odstranění vad řízení ze dne 4.4.2008, č.j. 8701/08/333930/6394, vyplývá, že „správci daně byly v průběhu daňové

kontroly předloženy pouze paragony k prodeji tohoto zboží k němuž došlo na prodejné daňového subjektu na adrese Orlí 20, Brno. Na těchto paragonech bylo uvedeno, v jaké celkové částce byly v jednotlivý den prodány „Ag mince z dovozu“, „Au mince z dovozu“ a „bankovky z dovozu“ (pozn.: tak byly popsány sběratelské předměty pořízené z Rakouska a Německa na těchto dokladech).“ Dále prvostupňový správce daně uvedl, že „Pouze ze dvou faktur vystavených daňovým subjektem Dukát, Náměšť nad Oslovou, spol s r.o. lze určit, kdy a za jakou prodejní cenu některé ze sběratelských předmětů uvedených ve výzvě č.j. 4607/08/333930/6394 byly prodány.“ Uvedené faktury přiložil prvostupňový správce daně k odpovědi. Jiné kopie správce daně nepřiložil.

V soudu předloženém správním spise nejsou založeny žádné kopie paragonů vystavených žalobcem.

Soud má tak na základě shora uvedeného za prokázané, že žalovaný ohledně dokladů žalobce, které žalovaný nazývá jako souhrnné doklady, přejal tvrzení prvostupňového správce daně obsažené v odpovědi správce daně k doplnění řízení a odstranění vad řízení ze dne 4.4.2008, č.j. 8701/08/333930/6394, kde ovšem tento hovoří o paragonech.

Na základě shora uvedené má soud taktéž za prokázané, že v průběhu daňového řízení byly prvostupňovému správci daně předloženy daňové doklady – paragony, vystavené žalobcem. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že termín paragon začal používat až žalovaný a byl pouze přejat orgány daňové správy. Soud nepochybuje o tom, že prvostupňový správce daně v tak zásadních listinách, jako je zpráva o daňové kontrole, případně odpověď správce daně k doplnění řízení a odstranění vad řízení, označoval daňové doklady předložené daňovým subjektem běžnou, zaužívanou terminologií a byly-li předloženy žalobcem paragony, označil správce daně tyto paragony jako paragony. Soud nemá důvod předpokládat, že by správce daně označoval tzv. limitní listky jako paragony. K takovému označení nemá správce daně žádný logický důvod a je zřejmé, že označování předložených listin jinými názvy, které se výslovně vztahují k zcela jiným dokladům, by vedlo k znehodnocení výsledků celé daňové kontroly. Takovou míru neprofesionality snad nelze ani předpokládat u odborných zaměstnanců daňové správy. Soud poukazuje na to, že pojem paragon se vyskytuje v rámci spisu prvostupňového správce daně opakovaně a ve vzájemně si neodporujících souvislostech. Nelze tedy předpokládat ani náhodné zaměnění označení předložených dokladů. Žalovaným uváděnou konstrukci spojenou s limitními listky tak soud považuje za nevěrohodnou a vyvrácenou obsahem samotného správního spisu a dokonce spisu samotného žalovaného. Naopak za věrohodné má soud tvrzení žalobce, že prvostupňovému správci daně byly paragony předloženy. Soud považuje za nutné znovu zopakovat vyjádření žalovaného z jeho závěrečného návrhu, kde žalovaný uvedl: „*při rozhodování vycházeli z úplného spisového materiálu, konstatovali jsme, byly tam nějaké souhrnné doklady, je na nich napsáno Au mince z dovozu, Ag mince z dovozu, myslím si, že to jsou ty limitní listky, paragony jsme nikdy žádné neviděli.*“

Soud má tak za prokázané, že žalovaný rozhodoval za situace, kdy mu nebyly předloženy žádné paragony vystavené žalobcem, čemuž odpovídá jak vyjádření žalobce, tak i obsah postoupeného správního spisu. Je tedy zřejmé, že žalovaný opřel své rozhodnutí o argumentaci, které neměla oporu ve správním spise. Argumentace žalovaného byla opřena o vyjádření prvostupňového správce daně, které však taktéž nemá ověřitelnou oporu ve správním spise. Toto zjištění je o to zásadnější, že sám žalovaný uvedl, že kdyby mu byly v rámci odvolacího řízení předloženy doklady, které byly předloženy u soudu, bylo by odvolání zřejmě vyhověno.

V rámci dokazování provedeného soudem byly paragony žalobce provedeny jako důkaz, nicméně zůstává však otázkou, co bylo obsahem paragonů, které měl k dispozici prvostupňový správce daně a zda paragony, které byly předloženy soudu jsou shodné s těmi, které měl k dispozici prvostupňový správce daně. K tomu je třeba konstatovat následující. Za prvé, opětovně soud konstatuje, že součástí správního spisu předloženého soudu nejsou žádné kopie paragonů, které by mohl soud porovnat s těmi, které předložil žalobce. Za druhé, Odpověď k doplnění řízení a odstranění vad řízení zpracoval prvostupňový správce daně dne 4.4.2008, tedy cca 21 měsíců poté, co 27.7.2006 vrátil žalobci jeho doklady. Za třetí, v rámci řízení před soudem označil žalovaný předložené doklady jako falsifikáty, přičemž ani k dotazu soudu nenavrhl provedení žádných důkazů k prokázání tohoto tvrzení. Nebylo tedy v možnostech soudu, aniž by prováděl dokazování z vlastní iniciativy, ověřit, zda se žalobcem předložené originály paragonů obsahově shodují s těmi, které byly předloženy prvostupňovému správci daně. Soud však dospěl k závěru, že takové dokazování ani není důvodné v řízení před soudem, a to s ohledem na shora uvedené. Jestliže už tvrzení prvostupňového správce daně nemělo oporu ve správním spise, tím spíše v něm nemůže mít oporu ani rozhodnutí žalovaného. Neunesení důkazního břemene žalobcem v řízení před žalovaným soud v těchto souvislostech nepovažuje za důvod, který by mohl výše uvedené absence v obsahu správního spisu zhojit. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že prvostupňový správce daně si selektivně učinil kopie některých listin a na těchto listinách následně vybudoval svůj závěr, který žalovaný napadl odvoláním. I z odpovědi žalobce na výzvu správce daně ze dne 7.3.2008, č.j. 4607/08/333930/6394, je zřejmé, že žalobce tvrdil, že všechny doklady předložil, a s ohledem na pořízení kopií některých listin neměl důvod předpokládat, že nebyly pořízeny kopie jiných listin. Tím spíše těch, které jsou zmiňovány ve zprávě o daňové kontrole. Soud má tak za to, že kdyby žalovaný vyzval žalobce k opětovnému předložení dokladů, neboť doklady, které byly předloženy prvostupňovému správci daně, se již ani v kopii ve spise nenacházejí (!ač na ně prvostupňový správce daně odkazuje ve svém podání žalovanému!), byly by mu tyto doklady předloženy. Správce daně tak nepostupoval v úzké součinnosti s daňovým subjektem, což v konečném důsledku vedlo k mechanickému přejmutí závěru prvostupňového správce daně, aniž by tento závěr mohl být žalovaným jakkoliv ověřen.

Zbývající žalobní námitky nepovažoval soud za důvodné ve shodě s předcházejícími rozhodnutími, které v této části nebyly zpochybněny Nejvyšším správním soudem, soud opětovně konstatuje, že pokud jde o námitku nedostatečného poučení žalobce ve výzvě, vydané správcem daně ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, je z obsahu správního spisu seznatelné, že žalobci byla doručena předmětná výzva, v níž byl podrobně popsán skutkový i právní rámec, na jehož základě byl žalobce vyzván k prokázání předmětných skutečností. Bylo zde citováno ust. § 31 odst. 9 daňového řádu ohledně důkazního břemene a žalobce byl v té době zastoupen právní zástupcem. Další bližší řešení této žalobní námitky ovšem postrádá smyslu s ohledem na shora vytčené vady postupu žalovaného. Pokud jde o otázku prokázání tvrzené skutečnosti, že u jednotlivých mincí má být obchodní přírážka ve výši 5 %, je nutno s řešením uvedené námitky vyčkat na opětovné řízení před žalovaným, kde bude nutně opětovně řešena otázka paragonů předložených u jednání soudu. Rozsah dokazování provedeného soudem poskytl soudu dostatek důvodu pro zrušení rozhodnutí žalovaného, na kterém bude v dalším řízení zaujmout své stanovisko k uvedeným paragonům. Pokud jde o hmotněprávní námitky, týkající se obchodování se společnostmi Dorotheum, nemá Krajský soud v Brně ani tuto námitku za důvodnou a se skutkovou a právní argumentací použitou žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí se v této otázce Krajský soud v Brně ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje jako na správnou. Otázka, zda žalobce věděl, že předmětné

zboží nakoupil od obchodníka, který zvláštní režim podle ust. § 90 odst. 2 ZDPH nepoužil není právně relevantní. Pokud jde o námitku nevypořádání se s poukazem na jiné obdobné případy, pak v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce poukazoval na zásadu legitimního očekávání a uváděl, že by měl žalobce provést hodnocení, zda je vůči ostatním domácím daňovým poplatníkům, kteří nakupují zlaté mince v Rakousku, postupováno stejným způsobem. V případě hodnocení této námítky se soud ztotožňuje především s tou částí vyjádření žalovaného k ní, kde je poukazováno na specifickou daného případu. Přitom žalobce se domáhal srovnání zřejmě bez přihlídnutí ke specifčnosti projednávané věci. Lze též souhlasit s názorem žalovaného, že žalovaný je vázán povinností zachovávat mlčenlivost ve smyslu ustanovení § 24 ZSDP. Pokud jde o námitku trojího zdanění, pak žalobce v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí namítal dvojí zdanění, přičemž s touto námitkou se pro soud plně akceptovatelným způsobem žalovaný vypořádal, a to v rámci skutkového a právního hodnocení dané věci s výhradou shora vytčených vad.

S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k výše uvedenému závěru, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve správním spise, pročez nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, pročez mu náleží náhrada nákladů řízení ve výši specifikované níže.

Ohledně výše náhrady nákladů řízení rozhodoval soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2010, č.j. 1 Afs 96/2009 – 87, v němž tento uvedl, že „*Poslední kasační námitkou žalovaný brojil proti výroku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud přípustnou vázán usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, www.nssoud.cz. Podstatou námítky je výklad 12 odst. 3 advokátního tarifu, který zní: při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se zvyšuje mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Spornou otázkou je okamžik, odkdy je třeba pro účely výpočtu mimosmluvní odměny brát věci za spojené, zda od počátku řízení nebo až od rozhodnutí soudu o jejich spojení. Nejvyšší správní soud se pro účely rozhodování o nákladech řízení ve správním soudnictví přiklonil k první výkladové alternativě zastávané žalovaným. Soudní řád správní v § 39 odst. 1 umožňuje spojení samostatných žalob směřujících proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. Smyslem § 12 odst. 3 advokátního tarifu je pak reagovat právě na tyto situace, kdy zdaleka nejvíce času a odborné erudice je třeba věnovat vypracování prvé žaloby proti prvému rozhodnutí, zatímco příprava ostatních žalob proti zbývajícím (skutkově souvisejícím) rozhodnutím již tak náročná není. Proto přiznává za první věc (žalobu) odměnu v plné výši, zatímco za další žaloby přiznává jen odměnu v poloviční výši, která reflektuje na jednu stranu daleko menší či žádnou časovou a odbornou náročnost přípravy takových žalob a na druhou stranu nutnost zpracovat ve všech případech žalobu precizním způsobem bez skutkových, právních, ale i pravopisných chyb a chyb v psaní. Vychází přitom z principu, že přiznání náhrady nákladů řízení by mělo odrážet objektivní stav, tj. nahradit náklady za práci, kterou advokát skutečně pro klienta vykonal. Tento objektivní stav skutečně vykonané práce a jemu odpovídající výše přiznané náhrady pak nemůže být ovlivňován tím, kdy – z hlediska časového – soud rozhodne o spojení věcí ke společnému projednání. Pro aplikaci § 12 odst. 3 advokátního tarifu tedy není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní. Při výpočtu náhrady nákladů*

řízení ve spojených věcech je pak nutno použít citované ustanovení na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení.

V projednávané věci je naprosto zřejmé, že žalobce podal patnáct zcela identických žalob, které se liší jen čísly jednacími napadených rozhodnutí a některými marginálními drobnostmi. Za této situace byly naplněny podmínky pro spojení věcí podle § 39 odst. 1 s. ř. s. a je chybou soudu, že tak učinil až po několika měsících a poté, kdy se k žalobám vyjádřil žalovaný a žalobce podal patnáct replik. Oproti vypracování první žaloby byla příprava zbývajících čtrnácti žalob nepoměrně jednodušší záležitostí, zvláště v případě použití základních funkcí textového editoru CTRL+C a CTRL+V. Tuto skutečnost měl krajský soud zohlednit při výpočtu mimosmluvní odměny zástupce žalobce a stanovení náhrady nákladů řízení. Konkrétně měl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení v plné výši (2100 Kč) za dva úkony právní služby učiněné v první věci [tj. převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto dva úkony v případě dalších čtrnácti věcí měl krajský soud v souladu s § 12 odst. 3 advokátního tarifu přiznat náhradu nákladů v poloviční výši (tj. 1050 Kč za každý úkon právní služby). Pokud jde o třetí úkon právní služby – repliku žalobce, je její podání nepochybně právem žalobce a dokonce jeho povinností, bylo-li mu podání repliky uloženo soudem podle § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s., jak se stalo v projednávaném případě. Z tohoto důvodu neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou námitku žalovaného, že se nejednalo o důvodně vynaložené náklady žalobce. To ovšem nic nemění na výše uvedených závěrech, které je třeba aplikovat i na repliku: zatímco za první repliku jako za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu měl krajský soud žalobci přiznat náhradu nákladů v plné výši, za zbylých čtrnáct replik jen ve výši poloviční.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, v němž Ústavní soud uvedl, že „[ú]stavně konformním výsledkem interpretace zákona č. 549/1991 Sb. však nemůže být taková interpretace, podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, pokud jde o rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den stejným správním orgánem. V tomto smyslu považuje Ústavní soud interpretaci zákona č. 549/1991 Sb. za protiústavní.“ Nejvyšší správní soud pak rozsudkem ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, dovodil, že „městský soud měl ve stěžovatelském případě povinnost ověřit, zda svými žalobami nenapadá rozhodnutí správního orgánu, která naplňují podmínky popsané v citovaných nálezech. V případě, že by se jednalo o skutkově a právně plně srovnatelné věci, by totiž stěžovatelku nestíhala povinnost platit soudní poplatek za každou jednotlivou žalobu. Plně by postačovalo zaplacení soudního poplatku v jedné věci, v ostatních věcech by pak již městský soud nebyl oprávněn po stěžovateli jeho zaplacení požadovat. (...)Shledá-li totiž soud srovnatelnost věcí (ve výše popsáném smyslu), pak žalobci vzniká poplatková povinnost pouze u jedné z nich. Tam, kde poplatková povinnost dána není, nelze žalobce k úhradě soudního poplatku ani vyzývat, ani zastavit řízení pro jeho nezaplacení.“ Nejvyšší správní soud má v projednávaném případě za to, že byly splněny podmínky vymezené Ústavním soudem v citovaném nálezu, neboť žalobce podal žaloby proti skutkově a právně identickým rozhodnutím žalovaného. Poplatková povinnost proto v žalobcově případě činila pouze 2000 Kč za všechny žaloby. Jestliže žalobce zaplatil za každou z patnácti podaných žalob soudní poplatek ve výši 2000 Kč, stíhá krajský soud povinnost vrátit žalobci přeplatek ve výši 28 000 Kč podle § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Už vůbec pak nebyl soud oprávněn uložit náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 30 000 Kč žalovanému.“

Krajský soud v Brně proto rozhodl o nákladech řízení vedeného před zdejší soudem pod sp. zn. 30Af 43/2012 (30Ca 149/2008) následovně. V nyní posuzované věci bylo podáno pět původně samostatných žalob, bylo vedeno pět samostatných řízení. V rámci každého z řízení přiznal soud jako důvodně vynaložené žalobci náklady za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba, účast u jednání ve věci nyní vedené pod sp.zn. 30Af 43/2012, písemné podání soudu týkající se věci samé – návrh na doplnění dokazování v ostatních čtyřech věcech, písemné podání soudu týkající se věci samé – replika žalobce ke kasační stížnosti žalovaného). Krajský soud v Brně při jednání, nařízeném na den 19.3.2012, spojil usnesením ve věci nyní vedené pod sp.zn. 30Af 43/2012 samostatná řízení o výše uvedených samostatných žalobách do jednoho řízení. Po spojení věcí se právní zástupce žalobce účastnil tří jednání soudu a založil do spisu písemné podání ve věci samé, kterým předložil soudu jím navrhované důkazy.

Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30Af 43/2010 (30Ca 149/2008), podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za osm úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, tři písemná podání soudu týkající se věci samé – žaloba, replika ke kasační stížnosti a předložení důkazů, čtyři účasti u jednání) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za osm úkonů právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Z uvedených částek náleží žalobci DPH ve výši 20 %, tedy částka 3.840,- Kč. Zároveň soud žalobci přiznal náhradu soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30Af 43/2012, odměna ve výši 25.040,- Kč.

Žalobci dále náleží za podání 4 samostatných žalob, jež byly vedeny u zdejšího soudu před spojením věcí pod sp. zn. 30Af 44/2012 (30Ca 150/2008), 30Af 45/2012 (30Ca 151/2008), 30Af 46/2012 (30Ca 152/2008) a 30Af 47/2012 (30Ca 153/2008), podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za celkem 16 úkonů právní služby (čtyřikrát převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba, návrh na doplnění dokazování, replika ke kasační stížnosti žalovaného) ve výši 1.050,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, cit. vyhlášky za použití ust. § 12 odst. 3 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 16 úkonů právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), za každou dříve samostatně vedenou věc. Z uvedených částek náleží žalobci DPH ve výši 20 %, tedy částka 4.320,- Kč. Žalobci proto dále náleží za 4 původně samostatné žaloby odměna 25.920,- Kč.

Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 50.960,- Kč.

Soud však oproti vyúčtování nákladů, které založil žalobce do soudního spisu, nepřiznal žalobci ani částečnou náhradu nákladů řízení za úkony (účast u jednání a za předložení důkazů) ve věcech původně vedených pod sp.zn. 30Af 44/2012 (30Ca 150/2008), 30Af 45/2012 (30Ca 151/2008), 30Af 46/2012 (30Ca 152/2008) a 30Af 47/2012 (30Ca 153/2008) po spojení věcí z důvodu obsaženého v ustanovení § 60 odst. 7 s.r.s. Soud má za to, že jsou ve věci dány důvody hodné zvláštního zřetele pro částečné nepřiznání náhrady nákladů řízení, které spatřuje ve skutečnosti, že žaloby spojené ke společnému projednání jsou obsahově totožné, tedy argumentace uplatněná žalobcem u jednání byla totožná do všech věcí a tedy není důvodu zohledňovat v rámci nákladů řízení to, že jednání proběhlo v pěti spojených věcech, případně že jednou předložené důkazy byly uplatněny pro zrušení pěti identických napadených rozhodnutí.

S ohledem na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, budou zbývající soudní poplatky žalobci vráceny samostatným usnesením. Poplatková povinnost vznikla žalobci ještě před aktuální novelou zákona č. 549/2001 Sb., a s ohledem na to, že

rozhodnutí přezkoumávaná v řízeních původně vedených pod sp. zn. 30Af 43/2010 (30Ca 149/2008), 30Af 44/2012 (30Ca 150/2008), 30Af 45/2012 (30Ca 151/2008), 30Af 46/2012 (30Ca 152/2008) a 30Af 47/2012 (30Ca 153/2008) byla vydána v totožný den, jsou skutkově a právně identická a týkají se týchž účastníků, dospěl soud k závěru o nutnosti aplikovat citovaný nálezn Ústavního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 27.4.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu